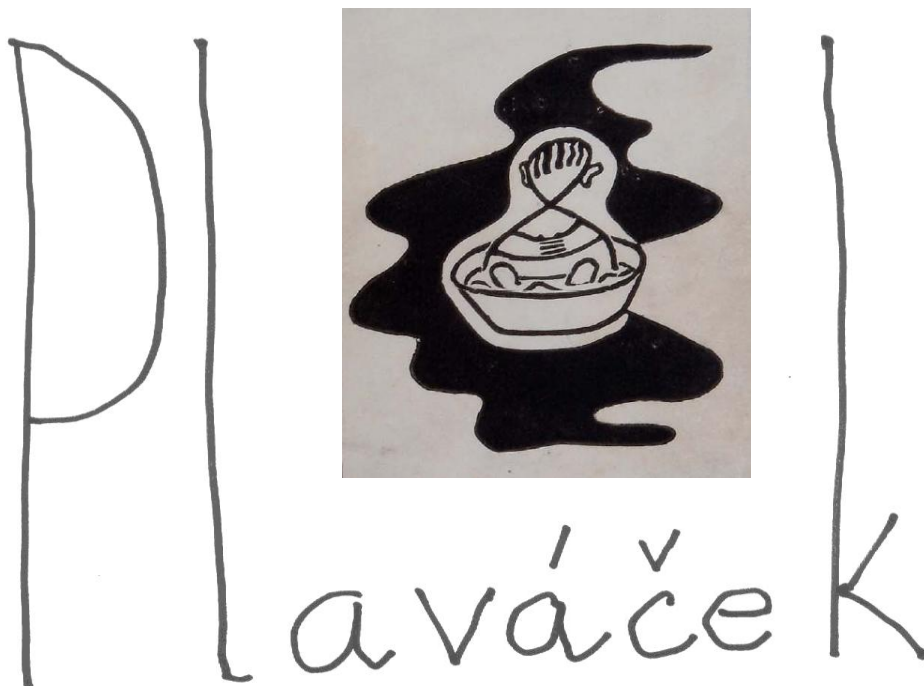

2026

e. 2

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se 1. dubna v 17:00 v Přírodovědném klubu na Žižkově

Zápis

Tentokrát jsme se sešli v užším kroužku: **Pulec, Zub, Pegas, Kost'a Muk, Pacík a Zbyněk**

Omluvenky

Ahoj, píšu si omluvenku, budu na Petrašce. **Mahdí**

Ahoj vespolek, omlouvám se z březnové schůzky, protože budeme s **Efčou** na horách, a to v údolí Pongau v Rakousku, v městečku Goldegg. Doufáme, že tam zbude trochu sněhu. **Reyp**

Omlouvám se s lítostí z dnešní schůzky, protože nestíhám a musím něco dokončit.

S pozdravem **Mahu**

Ahoj, omlouvám se z březnové schůzky, Kačenka zlámaná žebra, tak mám celodenní opatrovačku. Pozdravuje se. **Job**

Dnes nepřijdu, protože mám nástud a kašlal bych na vás. **Cancidlo**

Ahoj, omlouvám svou neúčast dnes na Prvostřednicích. Nahrnula se práce. **Kačka**

Ahoj, dostal jsem se do časové tísně a dnešní schůzku jsem nestihnul. Zítra odjízďím na hory a dnes se nečekaně nahrnuly neodkladnosti. **Yško**

Na schůzce jsme pogratalovali **Pegasovi** k narozeninám a přitukli jsme si proseccem, kterým nás pohostil. Potom nám **Pulec** vykládal, jak si žil mnoho let v Toskánsku bez peněz. Podle něho v Itálii k životu peníze nejsou potřeba. A nakonec **Zub** nám povídal o jeho přátelství s Martinem Štěpánkem a malířem Janem Kristofori. **Kost'a** s **Pacíkem** si zavzpomínali na **Hanku** a její nadání matematické, hudební a lingvistické a její život se **Švígem** ve Švýcarsku. Také jsme si zavzpomínali na **Maria**, který nás opustil.

Za Mariem

*„Všechno je zázrak,
i to, že odcházíme, abychom se stali
součástí velkého příběhu.“
Michel de Ghelderode*

V tichém zármutku oznamujeme, že nás navždy opustil náš

bratr, strýc, prastrýc, praprastrýc a přítel

Mario Stretti

Zemřel po krátké nemoci dne 24.2.2026 ve věku 81 let

Rozloučení proběhne v pátek 6.3. 2026 v 11 hodin
v Husově sboru, Farského 3, Praha 7

Jménem všech pozůstalých s láskou vzpomíná
rodina Strettiova, Markova, Zárubova, Malých
a přátelé

Žraloci: Cancidlo, Kačka, Mario, Foki, Čamča, Logaritmus, ?

**Žraloci, Dolní Lipovsko, 1958
Cancidlo, Kačka, Mario, ?, ?, Čamča**

Mario s Cancidlem a ještě někým v zákrytu skáčou šlajsnu, asi na jezu Pilař na Sázavě

O já, ten oblaček naší Pětky se nám naplňuje a nevím proč mně odchod právě **Maria** bolestně potrefil. Ano, ano, vím proč. Když jsem vstoupil na podzim 1958 jako plavčík do oddílu, zařadil mně **Švígo** ke Žralokům, **Batul**, **Cancidlo**, **Kačka**, **Mario**, **Foki**, **Florian** a já. Když jsem si vysloužil kopance od **Cancidla**, šel **Mario** pryč, že to nemůže vidět. To je, resp. byl jeden, ke kterému má člověk prostě důvěru. No nechám toho, než se rozbrečím. Pozdravy všem, smutný **Čamča**.

To je mi taky líto, myslel jsem, že vydrží déle, v posledních letech jsem ho ale neviděl, naposledy myslím na obřadu v Anežce při úmrtí - ale koho? snad **Blanky**?? Byl to můj první kormidelník, velmi respektovaný - i když skauting příliš nemusel, žádné výkony se nesnažil podávat, později jsme byli přátelé. Kdybych měl čas, napsal bych malou vzpomínku do Plaváčka. Určitě se do Farského vypravím. S pozdravem **Mahu**

Na **Maria** vzpomínám a rád...**Selim**

Pulcovy vzpomínky

Dobré víno za málo peněz...

V noblesní restauraci u Balba se pila dobrá vína. Někdy otevřel Balbo pro personal dobré víno, které přešlo dobu skladování a nedalo se už nabídnout hostům. A když host nechtěl platit drahá vína, měl stále možnost objednat „vino della casa“, domácí víno. Jezdili jsme pro něj do Radda in Chianti, Fratelli Mazza, a bylo výtečné.

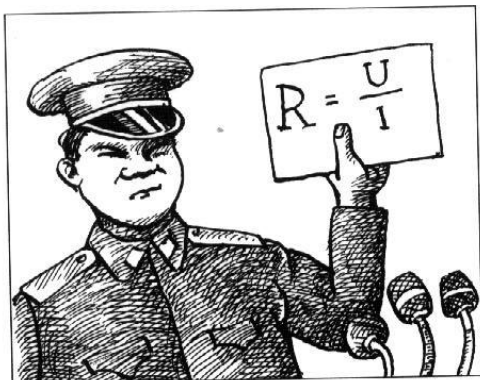
„Vino della casa“ je tajný typ znalců Itálie. Najít dobré domácí víno je totiž hrdotí restaurátérů, někdy na něm i nic nevydělají, ale nabídnou ho hostům, kteří pak utrácí za dobré jídlo, ne za víno. Říká se tomu „dobré víno za málo peněz“, což je ovšem nesmysl. Přesnější by bylo „dobré víno za rozumný peníz“, ale to se neříká.

Také Enio, Balbův bratr, a naši přátelé, by bývali pili rádi dobré víno, ale nebyly na to vždycky prachy: Vino nobile di Montepulciano v obchodě 25€ za láhev, Brunello di Montalcino 40€. A tak jsme jednou vyhlásili soutěž: kdo přinese nejlepší víno za nejnižší cenu. Porota jsme byli my všichni.

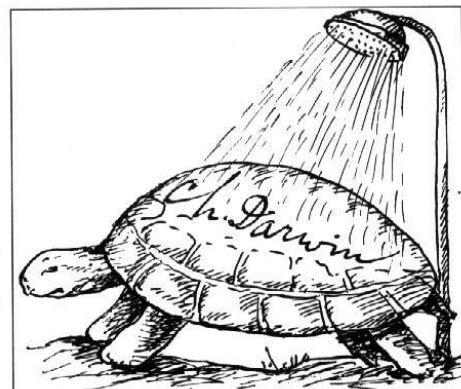
Sešli jsme se, kdo přinesl víno, ho zabalil do ubrousku, aby nebylo vidět, co je to za víno, a nalil. Nejdřív se přičichlo, potom ochutnalo, a potom šel odhad: „Osm.“ „Ne, šest devadesát.“ To byla cena v obchodě. „Dobré!“ Přistě zas někdo jiný: „No, nic moc! Pět.“ „Tři devadesát.“ „Tak tohle vyřadíme.“ Když přišla řada na mne, všichni se usmívali. Mysleli si: „Giovanni není Ital, ten neví nic o víně!“ Zabalil jsem láhev do ubrousku a nalil. Přičichli si a ozvalo se pochvalné „hmm“. Pak ochutnali a začali hádat: „Dvanáct.“ „Ne, míň“ „Míň než deset?“ „Míň než deset!“ „Míň než osm?“ „Míň než osm!“ „Tak kolik?“ „Jedno euro devatenáct, v Lidlu“ A od té doby jsem vždycky nosil víno na společné schůzky já. Ale nikdy jsem na tom neprodělal, věřte mi!

A jakou jsem měl radost: když jsem přijel do Česka, Lídl vede totéž víno také tady. Je to Montepulciano d'Abruzzo, samozřejmě je to moje „vino della casa“.

Divné zprávy Jiřího Slívy

Severní Korea jako poslední stát naší planety ratifikovala Ohmův zákon.

Na Galapágách objevili želvu, která se přes sto let marně snaží zbavit autogramu Ch. Darwina, pořízeného v mladické nerozváženosti.

V úterý jela stovacetčtyřka řízená Zbyňkem do Isolaccia a začaly se protrhávat mraky. Od Rifugio Conca Bianca až na Masucco se všem líbilo a tak jsme se vyžívali převážně tam.

Před obědem si čtyři z nás sjeli až do Isolaccia. A stálo to za to! Po dojezdu našli zbytek na výsluní před hospodou a operativně se k nim přidali.

Ve středu už od kuropění bylo jasné, že bude nechutně hezký den a 124 vyrazila v plném obsazení do Santa Cateriny. Tam jsme si užívali v Sunny Valley, se sjezdem kolem kopce na mezistanici kabiny s menší odbočkou až dolu do S. Caterina na čtyřku. Zpátky si všichni zachovali soudnost a jeli z mezistanice kabinkou dolů.

Ve čtvrtek ráno nás opustil Hekloš s Cancítkem a zbylo nás sedm. Ještě před jejich odjezdem jsme se u snídaně dohodli na tradičním focení před domem.

Museli jsme je zopakovat, protože po prvním pokusu jsme zjistili, že se nedostavil Pegas.

Protože se to v Santa Catherina líbilo, opakovalo to The Magnificent Seven i ve čtvrtek, ale oběd byl na Rifugio Paradiso. A Mahdí s Yškem si dali Deborah Compagnoni, ještě před obědem. Byla takováááhle!!

Poslední dva dny jsme jezdili Dei Cervi na Mottě. Po obědě závodníci opustili Adlera a tak jsme se na něm kochali, než jsme zašli na oběd do blízké hospůdky.

Při posledním sjezdu do chalupy se s námi hory rozloučily hezkým pohledem (Sv. Václav by v Českém nebi řekl: „Má radost, udělal nám krásně.“). *Ten prst vlevo tam taky chtěl být.*

Po večerech jsme se věnovali KPČ (Kulturně poznávací činnost) v suterénním kině s tímto programem:

Po Přehlídce velím já.

Út Příští rok ve stejnou dobu.

St Můj strýček

Čt Přátelé

Pá Šakalí léta

Takhle jsme se sjednotili ve středu na schůzce. I když někdo tvrdil, že tam ještě jeden film chybí, nebyl schopen si jej vymyslet. Tak si to připište tužkou.

Rozepsal 5. 2. 26 a pečlivě uložil, čímž sešlo z očí a taky hygiena paměti.

Napsal cca 5.3., ale foťák nechal na Šumavě.

Částečně doplnil fotky cca 10.3. a opět pečlivě uložil se stejným výsledkem.

Vzpomněl, 17.3. ale neměl fotky z mobilu – dohodl s Pacikem, že dokončí po návratu z lyžovačky.

Prekonal hygienu paměti – 22. 3. doplnil fotky a je to!

To všechno vlastníma rukama.

Yško